

sjorgelsen af de Gamle — bør efter min Mening den moraliske Forpligtelse styrkes gjennem den juridiske. Jeg erkjender dog, paa den anden Side, at denne Forpligtelse — saaledes som det ogsaa her er blevet fremsført — kan blive i højeste Grad ubillig, haard og uretfærdig, og i den Henseende holder jeg mig til, hvad der er sagt af det ærrede 6te kongevalgte Medlem (Uising) og en æret Taler her bag ved (Griffen). Jeg vil ikke fremføre yderligere Exempler; thi det ligger jo nær nok, men vist er det, at naar denne Forpligtelse optages heri Loven uden yderligere Begrænsninger end dem, som ere opstillede i § 11, saa kan den blive al for urimelig haard; thi hvor er Begrænsningen? I Midten af første Stykke hedder det, at de Vedkommende skulle være forpligtede til at hjælpe, naar det antages, at de „have Gøne til at opfylde den nævnte Forpligtelse uden selv at komme til at mangle det Fornødne“. Altsaa en Søn, som er kommen i en selvstændig Stilling, har faaet Familie og erhvervet sig nogen Formue, kan gjennem denne Bestemmelse blive tvungen til at give hele sin opsamlende Formue til Forsjorgelse for sin Fader, eller omvendt en Fader for sin Søn; thi saalænge de ikke mangle det Fornødne til deres eget Underhold, ere de pligtige at yde Forsjorgelse. Dette er alt for haardt; det er endnu haardere, end hvad der er bestemt i § 36 overfor dem, der have nydt Fattigunderstøttelse. I denne Paragraf staar nemlig affikrat det Samme, at de Paagældende skulle erstatte, naar de kunne gjøre det uden selv at komme til at mangle det Fornødne til deres Underhold, — men her er der dog i Slutningen tilføjet, at en ubetydelig Forbedring af Formues-Bilkaarene ikke kommer i Betragtning. Grændsen for, hvor vidt Bidraget skal kunne gaa, er altsaa endnu yderligere overfor dem, som skulle yde Bidrag, end overfor dem, som have nydt offentlig Understøttelse, og det er for meget. Efter min bestemte Overbevisning er Forholdet altsaa dette, at skal Principet indføres — og jeg erkjender som sagt, at der er stærke Grunde til at indføre det — saa maa der være en stærk Begrænsning; thi man kan ikke berolige sig ved Overøvrighedens Skjøn. En Overøvrighed kan ikke saaledes være bekendt med det Enkelte, at den egentlig kan bedømme den Erklæring, som indsendes fra den lokale Fattigbestyrelse, og hvordan denne Fattigbestyrelse kan blive „derom“ kan man jo danne sig et Skjøn, naar man, saaledes som det blev anført igaar af et æret Medlem for 10de Kreds (Scholer), erfarer, at Fattigbestyrelsen endogsaa kan bortlicitere Gamle og Svagelige og Børn til For-

sjorgelse. Jeg tror derfor, at der maa opstilles en fast og stærk Begrænsning, som enten maa bestemmes ved visse Procenter af Vedkommendes Skatteindtægt, eller, da vi ikke kjende denne i alle Kommuner, ved deres Hartorn, eller derved at man — jeg veed ikke, om de Herrer synes derom — fastsætter, at det højeste Bidrag, som skulle kunne forbrødes ydet til saadanne Børn eller saadanne Forældre, ikke maa overstige den Vedkommendes Bidrag til samtlige Kommuneafgifter. Det vil være et stærkt Tillæg at rammes af en saadan dobbelt Udskrivning, om jeg saa maa sige, det forekommer mig, at naar man sætter Bidragets Maximum lig med, hvad man giver til samtlige Kommuneafgifter, saa maa det vel være stort nok. Der have vi da en Grændse, og naar vi først have den, saa behøves ikke Overøvrighedens Indblanding, saa maa Fattigbestyrelsen kunne afgjøre det Bøle; det er efter min Mening en Indskrænkning i Kommunens Selvstændighed, som ved Lovforslaget er foreslaaet indført. Det var den ene Bemærkning; den anden angaar det nye Princip om Forsjorgelsesstedet. Jeg har i flere Aar ment, at det vilde være rigtigt at vælge Jødestedet til Forsjorgelsessted, og jeg har derfor glædet mig ved, at denne Bestemmelse findes i Lovforslaget, men jeg erkjender, at de Grunde, som ere anførte derimod, have betydelig Vægt, og jeg finder det ogsaa rimeligt, at naar et Medlem af Kommunen har opholdt sig i 10 Aar der, vil det være for haardt for ham at vises tilbage til Jødekommunen. Jeg er derfor kommen til at tænke paa, om det ikke var muligt at gaa en Middelvei, og jeg grunder dette paa, at Befolkningen i Kommunen i Almindelighed ligesom kan deles i to Klasser. Den ene Klasse er de stadige, flittige og dygtige Folk, der ligesom have flaaet sig til No paa det Sted, hvor de virke og handle; de ville i Reglen blive i Kommunen, naar de først have begyndt at bo der. Den anden Del af Befolkningen er mere bevægelig, søger altid Nyt, kan ikke flaa sig til No, og som oftest er det denne Del af Befolkningen, som trænger til Fattigunderstøttelse. Det forekommer mig derfor, at man kunde dele Bestemmelsen — saaledes som det allerede er gjort for en vis Klasse i § 23, idet jo den, der er 50 Aar gammel og har boet eet Sted i 10 Aar, ikke skal forflyttes. Jeg mener nu, at man skal tage de 50 Aar bort og bestemme, at Enhver, som har haat 10 Aars Ophold i Kommunen, skal være forsorgelsesberettiget i denne, men at han, naar han ikke har haat dette, skal vises tilbage til Jødekommunen. Dette vilde være en